

mandsklasser — det laa i hele Tidens Tone og Aand den Gang, at det skulde være saaledes —, hvorimod der ikke blev taget tilsvarende Hensyn til de højere Lønklasser, og idet der kun i ganske forsvindende Grad blev taget Forsørgerhensyn, nemlig ved den lille Graduering af Dyrtidstillæget, som allerede fandtes i Loven af 1919. Senere hen er man jo kommet ind paa at tage dette Hensyn ogsaa for Konjunkturtillæggets Vedkommende, men alligevel er det et alt for ringe Hensyn, der tages til Forsørgerbyrden. Efter den store Lønstigning, der fandt Sted i 1919, vilde det sige, at de unge og de ældre uden Forsørgerpligter fik en i Forhold til Tjenestemandstanden som Helhed urimelig gunstig Stilling. Man siger jo, at Arbejdet skal indbringe Vederlag efter sin Kvalitet, men det indbringer faktisk ikke det samme Vederlag, thi der er jo uendelig megen Forskel paa den økonomiske Stilling, som en ung, ugift Lærer, Lærerinde, Assistent eller Portør, eller hvad det nu maatte være, indtager, og den, som en Familiefader med en maaske ret talrig Familie indtager; deres Livsvilkaar er væsentlig forskellige, og det finder saa godt som ikke — i hvert Fald langt fra tilstrækkeligt — Udtryk i det Vederlag, de faar.

Det er denne Ulighed, som dette Forslag tilstræber i nogen Grad at rette, og det har jeg anset for saa meget mere nødvendigt, som der jo her skal finde en meget betydelig Reduktion Sted, og denne Reduktion bør derfor væsentligt og overvejende falde paa dem, der bedst har Evne til at bære den, nemlig dem, der ingen Forsørgerpligter har, hvorimod de, der sidder med Forsørgerpligterne, bør lettes for denne Byrde saa meget som det paa nogen Maade er muligt. Derimod har Regeringen ikke ønsket at røre ved Spørgsmaalet om Mand og Kvinde. Vi har ikke ønsket at gaa bort fra det, der kaldes Ligeløn for Mænd og Kvinder, vi mener, at Skellet ikke bør sættes ved Kønnen, men skal sættes ved Forsørgerpligt og ramme ens for Mænd og Kvinder. Forsørgertillægene er her foreslaaet sat til 360 Kr. for den gifte Mand uden Børn, 510 Kr. for den, der har fra 1 til 3 Børn, og til 630 Kr. for den, der har over 3 Børn, men dog saaledes, at alle Pensionister og alle ugifte over 45 Aar med egen Husstand inddrages under det laveste Forsørgertillæg, altsaa 360 Kr.

Det er ud fra de samme Betragtninger, at man i andre Lande mere og mere er

gaaet over til Forsørgerprincippet ved Lønning af Tjenestemænd. Overalt har man været nødt til at reducere og indskrænke, og man har følt, at disse Indskrænkninger ramte for tungt, hvis de blev gennemført efter en Lineal og uden Hensyn til Forsørgerpligten. Man taler undertiden, som om det var en splinterny Opfindelse, man gjorde her i Danmark med at lade en Del af Lønnen være afhængig af Forsørgerpligt. Men dette er for længst gennemført i Finland, Tyskland og i Holland, naturligvis paa noget forskellig Maade i de forskellige Lande, men dog i et Omfang, som ikke væsentlig adskiller sig fra det, der foreslaas indført her, og det er netop, fordi man overalt har maattet skære ned, overalt har maattet indskrænke og har villet skaane dem, paa hvem Forsørgerpligten hvilede tungt.

Det er ogsaa blevet sagt — denne Betragtning blev for øvrigt ogsaa ført frem under Forhandlingerne med Tjenestemændene om Lovforslaget —, at der laa noget uværdigt for Tjenestemændene i at tage mod saadant et Forsørgertillæg, de skulde have Løn efter deres Arbejde, og Forsørgerhensyn o. s. v. var ikke noget, som Staten skulde tage sig af; eller som en Tjenestemand paa drastisk Vis udtrykte det — ikke i Forhandlingerne med mig, men jeg har set, han har gjort det i et Blad —: „vi skal ikke have noget af, at Hr. Neergaard stikker Næsen i vore Familieforhold“. Nej, det er heller ikke Meningen, men Grundbetragtningen er nu uholdbar, for det Princip, der raader i vor Tjenestemandsløvgivning, er slet ikke det Princip, der raader i det private Erhvervsliv, og det er heller ikke det Princip, der bør raade. Det er ikke det: hvor faar jeg mit Arbejde billigst, og: jeg lønner for Arbejdet uden Hensyn til, om Manden har mere eller mindre svært ved at komme ud af det. Hvis det var det Princip, der raadede i vor Tjenestemandsløvgivning, kunde vi jo ikke have Alderstillæget. Alderstillæget, som er et ældgammelt Led i hele vort Tjenestemandssystem, og som er bevaret gennem alle de forskellige Reforme, vi har faaet i vor Tjenestemandsløvgivning, er jo netop et Udtryk for Forsørgerhensynet. Det er Udtryk for dette, at normalt stiger en Tjenestemand Udgifter med Aarene, efterhaanden som han gifter sig, faar Børn og Børnene vokser til. Derfor har man indført Alderstillæget. Det er netop ud fra dette Hensyn og slet ikke ud fra, at det samme Arbejde altid skal have den samme Løn. For hvornaar naar